

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

14 februarie 2021

APARE GRATUIT DUMINICA

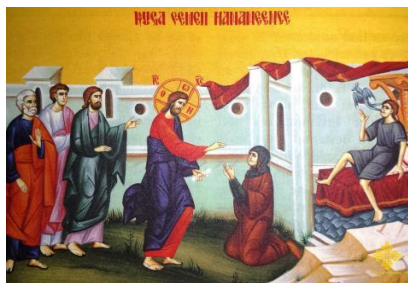
NR. 47 † ANUL III
2021

DUMINICA A SAPTESPREZECEA DUPĂ CINCIZECIME

Evanghelia din duminica închinată femeii cananeence (Matei XV, 21-28) ne mărturisește că Mântuitorul intrând în părțile Tirului și ale Sidonului este întâmpinat de o femeie care îi cere ajutorul pentru fiica sa “Miluiește-mă, Doamne, Fiul lui David! Fiica mea este rău chinuită de demon” (Matei 15, 22). Noi știm că Dumnezeu este iubire, și pentru acest adevăr ne așteptăm ca El să răspundă de îndată chemării acesteia. Și Evanghelia ne spune că Hristos a tăcut. Amintesc că tăcerea este graiul lui Dumnezeu. Nu întâmplător în Pateric întâlnim cuvinte de genul “Dacă nu-l zidește tăcerea mea, nu-i va folosi nici cuvântul meu”. Așadar, îndrăznesc să spun că El i-a răspuns femeii, dar tainic, într-un mod ce depășește modul în care noi doream să răspundă. Poate de aceea femeia cananeeancă nu a încetat să-l ceară în continuare ajutorul. Și nici mai târziu Mântuitorul nu răspunde la cererea Sa așa cum ne-am fi așteptat. Dimpotrivă, am putea spune că șochează. Îi spune acesteia: “Nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci câinilor” (Matei 15, 26). Cuvântul “șochează” nu este potrivit femeii cananeence, căci ea nu se smintește de răspunsul lui Hristos. Cuvântul “șochează” este potrivit nouă celor ce nu ne-am ridicat la credința ei. Femeia cananeeancă, deși coborâtă în rândul câinilor, nu se rușinează, nu-L contrazice pe Hristos, ci răspunde: “Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din firmiturile care cad de la masa stăpânilor lor” (Matei 15, 27). Răspunde așa cum a răspuns Fiul lui Dumnezeu prin întruparea Sa, “...S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând...” (Filipeni 2, 6). Nici El nu S-a rușinat să ia chipul omului și să fie răstignit între tâlhari. Și pentru credința sa, fiica îi este tămăduită, căci Mântuitorul îi spune: “O, femeie, mare este credința ta; fie ție după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela” (Matei 15, 28). Din aceasta Evanghelie reiese că Mântuitorul a venit să mântuiască întreg neamul omenesc, căci femeia cananeeancă era de alt neam și de alta credință decât evreii. Ieșirea Sa din Țara Sfântă și intrarea Sa în cele două cetăți locuite de păgâni (Tirul și Sidonul), tocmai acest lucru avea să ne descopere: că mântuirea se adresează tuturor. Ce trebuie să luăm de la femeia cananeeancă? Să luăm puterea ei de a purta suferințele altora, credința că Hristos poate ridica orice durere și smerenia. Să luăm aminte că ori de câte ori spunem în Biserică “Doamne miluiește”, ne rugăm așa cum s-a rugat femeia cananeeancă “Miluiește-mă, Doamne” (Matei 15, 22). Să ne învrednicească și pe noi Dumnezeu de cuvintele pe care i le-a adresat acesteia: “mare este credința ta; fie ție după cum voiești”. (Adrian Cocosila, crestnortodox.ro), (<http://bisericasfintiitreierarhi.md/duminica-a-17-a-dupa-rusalii-a-cananeencei/>).

Imnul acatist este cel mai folosit imn pentru a cinsti pe Maica Domnului. Cuvântul „**Bucură-te**” este cel mai folosit cuvânt din imnul acatist și asta, conform legii duhovnicești, se datorează faptului că tristețea a fost cea mai prezentă în viața Maicii Domnului. Trebuie însă să facem deosebire între tristețea duhovnicească care este durerea provocată de dorul după Dumnezeu în contrast cu lumea decăzută în care trăim și tristețea egoistă provocată de ea.

Tipurile de tristețe

Tristețea animalică.

Cineva este trist când nu-și împlinește instinctele, voia egoistă și într-o ultimă analiză nu-l interesează de ceilalți, decât ca să-și asigure cadrul împlinirii dorințelor sale. Ne dăm seama dacă avem acest fel de tristețe atunci când în tristețea noastră nu mai vedem pe nimeni altcineva. Asta poate să ducă până la boli de nervi.

Tristețea rațională. Cineva este trist dacă nu este desăvârșit și din punct de vedere material dar și din punct de vedere spiritual. Desăvârșirea (sau opusul: păcatul) atât din punct de vedere material cât și spiritual este un termen cu semnificație ce variază foarte mult de la om la om. Această raționalitate îl poate apropia pe om de Dumnezeu însă îl poate și apropia de asemănarea cu diavolul. Ne dăm seama dacă suferim de acest fel de tristețe atunci când prezența lui Dumnezeu nu este pregnantă înăuntrul nostru.

Tristețea dumnezeiască. Cineva este trist pentru că nu se împărtășesc toți de iubirea lui Dumnezeu și deci nu sunt toți fericiți. Această tristețe se caracterizează printr-o dulceață foarte mare, iubire față de toți, o bucurie lină și paradoxală împletită cu tristețea și o prezență intensă a harului lui Dumnezeu. Fiind străini în valea plângerii, departe de casa noastră care este împărăția cerurilor, trebuie să avem încontinuu tristețea înăuntrul nostru însă să ne luptăm să avem tristețea cea dumnezeiască făcătoare de bucurie, chiar dacă diavolul ne împinge înspre tristețea animalică sau, cel puțin, înspre cea rațională. Modul prin care ajungem la tristețea dumnezeiască este rugăciunea, mila și răbdarea. Să nu uităm să iertăm. Bazat pe Sfântul Ioan Scărarul. (<https://ro.asceticexperience.com/portfolio/tipurile-de-tristete-fotoreportaj-de-la-immul-acatist/>).

Explicarea Dumnezeieștii Liturghii

Care sunt cele mai importante momente ale Sfintei

Liturghii și ce semnifică ele? (Partea a II-a – Liturghia credincioșilor)

Anaforaua: După rostirea Crezului, preotul începe Anaforaua, adică marea rugăciune euharistică, în cadrul căreia preotul i se adresează lui Dumnezeu-Tatăl, rugându-L ca El să-L trimită pe Sfântul Duh să prefacă Sfintele Daruri în Sfântul Trup și Sânge al Domnului. Preotul ridică mâinile în sus, apoi face trei închinăciuni până la pământ și cheamă pe Sfântul Duh, zicând: „Doamne, Ceta ce pe Preasfântul Tău Duh L-ai trimis în ceasul al treilea Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la mine, ci Îl înnoiește întru noi care ne rugăm Ție”. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că nu omul preschinbă Darurile, ci „Hristos însuși, care S-a răstignit pentru noi. Preotul este prezent acolo, efectuând acțiunea, dar puterea și Harul sunt ale lui Dumnezeu”. Documentele bisericești nu au păstrat, din păcate, textul epiclezei din primele secole creștine, însă practicarea ei este amintită în operele Sfântului Iustin Martirul și Filosoful, a Sfântului Irineu și a altor Sfinți Părinți și scriitori bisericești.

Axionul este imnul de laudă care se cântă în timpul Sfintei Liturghii în cinstea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Denumirea imnului provine de la primele cuvinte ale textului cântării, din limba greacă: „Αξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς” (Axion estin os alithos), adică „Cuvine-se cu adevărat”. Faptul că imediat după Epicleză o pomenim pe Maica Domnului are ca fundament ideea că Ea este cea mai apropiată persoană umană de inima Mântuitorului Hristos și fără Ea, noi nu L-am fi primit pe Mântuitorul și nici mântuirea sufletelor noastre. Prin nașterea și prin nevoița ei trupească Mântuitorul a luat trup și a devenit Om, iar în cadrul Sfintei Liturghii, Trupul Lui se dă tuturor credincioșilor spre nemurire și spre viața de veci. **Tatăl Nostru** este cea mai de seamă dintre toate rugăciunile, deoarece a fost alcătuită de Dumnezeu Fiul, adică de însuși Mântuitorul nostru, la rugămintea unuia dintre Apostoli: „Doamne, învață-ne și pe noi să ne rugăm” (Luca 11, 1). În cultul Bisericii Ortodoxe este folosit textul rugăciunii din Evanghelia după Matei. Rostim „Tatăl nostru” în cadrul Sfintei Liturghii deoarece noi, prin Întruparea și Jertfa Unică a Mântuitorului ne facem cu adevărat fii ai lui Dumnezeu. Când rostim această rugăciune, rostim, de fapt, înseși cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos și ne rugăm cu adevărat în numele Său, motiv pentru care ea se mai numește și „Rugăciunea Domnească”. În cadrul ei regăsim șapte cereri pentru toate trebuințele sufletești și trupești, cerești și pământești, după cum urmează: „Sfințească-se numele Tău”, „vie împărăția Ta”, „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ”, „Pâinea noastră cea spre ființă dă-ne-o nouă astăzi” (ne referim la Sfânta Împărtașanie), „Și ne iartă nouă greșelile noastre, →

și noi iertăm greșităilor noștri”, „Și nu ne duce pe noi în ispită” și, în cele din urmă „ci ne mântuiește de cel rău”.

Împărtașirea cu Sfintele Taine: Pentru că Sfânta Masă ține locul Mesei de la Cina cea de Taină, episcopul, preoții și diaconii liturghisitori se împărtașesc la fiecare Liturghie în Sfântul Altar, așa cum au făcut-o Apostolii la Cină. Când sunt credincioși de împărtașit, preotul toarnă în Sfântul Potir cele două părți din Sfântul Trup, însemnate cu „Ni” și „Ka”, deschide Sfintele Uși ale Altarului și îi cheamă pe credincioși să se apropie de Sfântul Potir, prin cuvintele: „Cu frică lui Dumnezeu, cu credință și dragoste să vă apropiați”. **Rugăciunea Amvonului:** După ectenia de mulțumire pentru primirea Sfintei Împărtașanii, preotul iese din Altar și, așezându-se în mijlocul bisericii, rostește rugăciunea cu care se încheie slujba Sfintei Liturghii. Se numește „a Amvonului” deoarece în trecut bisericile aveau un loc mai înalt, sub forma unui balcon construit în partea de miazănoapte, de unde preotul citea Sfânta Evanghelie, rostea predica, iar în timp ce cobora, rostea și această rugăciune de încheiere. Rugăciunea Amvonului are în componența sa toate elementele unei rugăciuni: cerere, laudă, mulțumire și mărturisire a credinței în Sfânta Treime. După acest moment, preotul face apolisul, adică încheie Sfânta Liturghie, binecuvântând credincioșii și cerând milostivirea lui Dumnezeu și ajutorul tuturor Sfinților, pe care îi și pomenește cu cinste. Am văzut, așadar, care sunt cele mai importante momente ale Sfintei Liturghii, într-o prezentare sintetică și practică, pentru ca fiecare dintre noi să le poată reține. Evident, nu am putut surprinde în doar câteva rânduri întregile semnificații teologice, liturgice și practice ale acestor momente. Fiecare dintre ele poate constitui un subiect pe marginea căruia să notăm idei-cheie și să redactăm un nou editorial. (<https://bizanticons.wordpress.com/2021/01/15/care-sunt-cele-mai-importante-momente-ale-sfintei-liturghii-si-ce-semnifica-ele-partea-i-liturghia-catehumenilor/>).

Raiul și iadul

Se spune că, demult, un războinic s-a întâlnit cu un călugăr și l-a întrebat:

- Cum poate să existe rai și iad, când nu văd nimic din toate astea? Poate cineva să-mi arate raiul și iadul?

- Dar tu, l-a întrebat călugărul, cum te poți numi războinic, când nu văd în fața mea decât un caraghios? Soldatul mâniat a scos imediat sabia, dar, la fel de calm, bătrânul călugăr i-a spus:

- Vezi, așa se deschid porțile iadului!

Înțelegând lecția dată, războinicul a pus sabia în teacă și s-a înclinat respectuos.

- Vezi, i-a mai spus călugărul, așa se deschid porțile raiului!

"Cel ce uită de iad, va ajunge acolo." (Sfântul Ioan Gură de Aur).